buiten dienst

anarchistische krant • 24 september 2010 • nr. 09 • nederlandstalige versie

Tegen de gesloten centra
Tegen alle gevangenissen
Tegen alle grenzen
Tegen de Staat

» **betoging**
1 oktober
19u • Zuidstation • Brussel

Grenzen in alle vormen en kleuren

Muren, metershoog, met daarin enkele gebouwen waar het zonlicht gefilterd door tralies schaars binnenvalt. Wanneer de Staat haar 9 nieuwe gevangenissen klaar zal hebben, zullen de muren waarschijnlijk vervangen worden door haar modernere variant; hekken. Zoals we ze al kunnen aanschouwen aan de gesloten centra (of deportatiekampen voor wie van duidelijkere taal houdt). Hekken zijn transparanter en we weten; de democratische maatschappij is daar zot op. Het resultaat is evenwel hetzelfde voor wie binnen zit. En terwijl de gevangenissen meer beginnen te lijken op gesloten centra, bouwt diezelfde Staat een nieuw centrum dat meer op een gewone gevangenis lijkt met individuele cellen en permanente controle om de vele revoltes van de afgelopen jaren de kop in te drukken. Blijkbaar hebben mensen of ze nu voor "administratieve" of "criminele" redenen worden opgesloten, toch altijd de neiging om te ontsnappen of zich te verzetten tegen hun beulen. Zondag 12 september breekt op hetzelfde moment dan ook een opstand uit in het gesloten centrum en in de gevangenis van Merksplas, enkel van elkaar gescheiden door een straat en hekken.

Glazen wanden, verdiepingen hoog richting grijze wolken. Sommige passanten zouden er graag binnen zitten. De zekerheid van een deftig inkomen, geen zorgen meer over huur en facturen. Velen die binnen zijn, zouden graag buiten lopen, weg van de steriele aircolucht, de sleur, het sociale slachtveld om ten koste van anderen op een beter blaadje te staan bij de collega's of bazen. Maar de toegangsdeur met badgesysteem houdt alles in het oog. Zoals de glazen poortjes met MoBIB die de MIVB nu in de Brusselse metro's is aan het installeren. Vanuit hun nieuwe hoofdkantoor aan de Wetstraat hadden ze het al langer door; "de tijd van het vrij verkeer van personen is voorbij" (zoals ze al verschillende keren letterlijk zeiden). Dat hadden we al gemerkt toen ticketcontroles ook identiteitscontroles bleken te zijn. Ondertussen heeft de MIVB al heel wat vernielde installaties moeten vervangen en worden haar preventiewachters geteisterd door kwade reizigers.

Prikkeldraad en slagbomen. De Europese grenzen zijn afgeschaft volgens de ene, Europa is Fort Europa volgens de andere. Ze hebben alletwee gelijk en toch ook weer ongelijk. Binnen Europa zijn de klassieke grenswachters verdwenen. De economie ondervond er te veel hinder van en ze waren toch te gemakkelijk te omzeilen. Identiteitscontroles heb je nu overal van in het centrum van het territorium tot aan haar uiteinden, op het openbaar vervoer, langs de weg. Het Fort is geen fort omdat je zelfs binnen haar muren niet veilig bent voor haar wachters. Het Fort is een fort wanneer we al de doden tellen aan haar grenzen. 90% van de bootvluchtingen bereikt nu nooit het vasteland. Teruggedreven verdwijnen ze in de golven of spoelen

ze terug aan in Libië waar ze wachten op andere kansen terwijl ze uitgebuit worden en de Libische Staat ettelijke euro's krijgt om ze daar te houden. Van vluchtelingenkampen aan haar gesloten poorten tot vluchtelingenkampen in het hartje van Europa; in de Brusselse parken. Van bestormingen van de Spaanse enclaves Ceuta en Mellila in Marokko tot sabotages van de bedrijven die geld verdienen aan de deportatiemachine in verschillende Europese landen.

Draden. Zo dun als spinnenwebben die we vaak pas opmerken als we erin verstrikt raken. Familie, religie, etnie... In sociale relaties is er vaak één of meer die zich superieur, beter of puurder, moeten voelen. Vernederen, uitsluiten, bevelen. Allemaal onderdeel van het dagelijkse leven. Autoritaire klootzakken die een boks in het gezicht krijgen; gelukkig ook onderdeel van het dagelijkse leven.

Grenzen. Zo veel verschillende vormen en kleuren. Ze sluiten op, ze sluiten uit. Ze verdelen het aardoppervlakte in lapjes grond met elk hun eigen heerser(s). En dankzij religies, nationalismes, tradities en morele waarden allerhande zijn mensen bereid om zichzelf en anderen te slachtofferen opdat één heerser wat meer terrein wint op een andere. Dat is maar één kant van het verhaal. Er zijn er die stokken steken in de wielen van de 'normale gang van zaken'. En dus zijn we altijd op zoek naar meer stokken. Wie doet er mee?

« Dat is maar één kant van het verhaal. Er zijn er die stokken steken in de wielen van de 'normale gang van zaken'.

Edito

Drie weken nog maar, zitten de trams 's morgens weer propvol, en 's avonds van 'tzelfde. Toeren de auto's zenuwachtig in het rond. De schoolbanken gevuld, allemaal terug aan 't werk. Drie weken nog maar, liep de vakantie weer ten einde, en reeds lijkt het alsof ze er nooit geweest is. Voor onze ogen doemt de winter op.

Maar het is niet alleen de winter die ons hart bevriest, jaar na jaar, het is ook de koude maatschappij. De wrede maatschappij, de maatschappij waarin mensen opgesloten worden, opgesloten zitten. De maatschappij waarnaar we moeten luisteren, hoewel ze ons niets vertelt dat we zouden kunnen gebruiken voor het opbouwen van een vrij en passioneel leven.

En tegelijkertijd zijn het niet alleen de zonnestralen die ons lichaam verwarmen, maar evenzeer elk nieuws over daden die voorbijgaan aan alles wat deze maatschappij te bieden heeft. Die voorbij gaan aan het geploeter in de modderpoel van het overleven. Daden vol levenskracht, gericht tegen het eeuwige reilen en zeilen van de onderdrukking.

Gevangenen in opstand, een wijk die in opstand komt tegen de politieterreur, een bank die in brand wordt gestoken... Maar meer van dat nieuws en veel ideeën om over na te denken op de bladzijden die volgen. In de hoop dat het de opstandigheid ook in jou aanwakkert…

> Waarom wonen die mensen in tenten? Kijk naar al die kantoorgebouwen, ze staan leeg.
>
> (Een buurtbewoner)

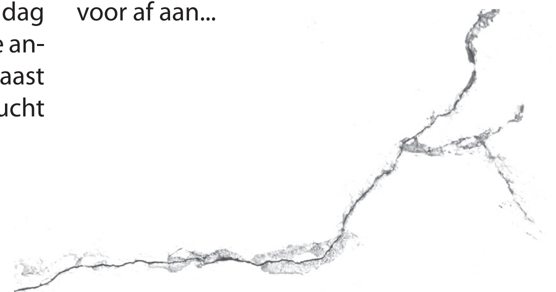
IN DE SCHADUW VAN DE TORENS AAN HET BRUSSELSE NOORDSTATION

Een maand lang logeerden ze daar, in het Maximiliaanpark, omringd door de kantoorblokken rond het Noordstation. Een levendige mix van Roma's die uit Frankrijk weggejaagd werden, van mensen zonder papieren van overal die al zo vaak asiel aanvroegen dat ze geen enkele kans meer hebben op een verblijfsvergunning en anderen die nog een poging kunnen wagen maar steevast aan de deur werden gezet. Met nadarhekken en tenten improviseerden ze onderdak. Voor de zomer zagen we hele nomadetochten van grote groepen mensen zonder papieren die van kantoorblok naar verlaten hotel naar grasperk verhuisden, opgejaagd door de flikken. En dan was het even stil. Stiller maar niet zonder minder miserie. De groepen gingen uit elkaar en vonden toevlucht in kraakpanden over de hele stad. Af en toe werden ze daaruit met groot politievertoon ontruimd, anderen konden een tijd langer blijven.

Een maand geleden kwam een deel opnieuw samen, van alle kanten en alle gemeenschappen. En elke dag waren ze met meer en meer, zo'n 150 op het einde. De mensen konden rekenen op hulp van mensen die in de woontorens in de buurt wonen en spontaan eten, tenten, dekens en warme kledij brachten. Sommige kinderen uit de buurt bleven zelfs uit school weg, aangezien het wel zinniger leek om met al die nieuwe kinderen te spelen dan op schoolbanken te zitten. En dan vonden allerhande weldadigheidsorganisaties de tijd gekomen om een persconferentie te organiseren, om opnieuw met groot mediavertoon aan een zogenaamde alarmbel te trekken. Dezelfde avond nog besloot Brussels burgemeester en PS-bons Freddy Thielemans in te grijpen. Gedaan met het gedoogbeleid.

Volgens de aloude verdeel-en-heersregel werd de groep onderverdeeld, met aan de ene kant de begunstigden die in de rij mochten gaan staan voor regeringshulp en aan de andere kant de overigen die zo snel mogelijk gedeporteerd moesten worden. De hele dag stonden ze in de rij, de ene familie na de andere moest op gesprek bij Fedasil, vlak naast het grasperk. Sommigen kwamen opgelucht buiten, en dachten dat ze onderdak hadden gevonden. Maar schijn bedriegt. Fedasil stuurde een 50-tal mensen naar haar zogenaamde open centra die over het hele land verspreid zijn. Tehuizen waar families even een matras krijgen, alvorens hun dossier wordt 'afgehandeld' en ze mogelijks rechtstreeks op het vliegtuig worden gezet. Helemaal afgezonderd, ver weg van de ogen van de camera's en mogelijke medeplichtigen.

En de volgende dag kwam de finale zet. De politie brak het tentenkamp open, de mensen konden nog net een deel van hun spullen recupereren. Een honderdtal mensen trok naar het Gaucheretpark even verderop, met een recent bevel om het grondgebied te verlaten van de Dienst Vreemdelingenzaken op zak. Ze zullen zich daar even kunnen installeren alvorens de flikken de tijd weer rijp achten om te ontruimen. En dan begint het weer van voor af aan...

NAMEN & ADRESSEN

Als je naar een gevangenis of gesloten centrum kijkt, zie je hoge muren, prikkeldraad en camera's. Achter de muren zit een directeur, enkele sociaal-assistenten en een horde cipiers die de dagelijkse opsluiting van de gevangenen mogelijk maken. De personen in kwestie ontkennen dat vaak, daarin bijgetreden door heel wat stemmen in de straat. Je krijgt dan een verhaal in de aard van: "het is de regering die beslist over deze plekken, het gevangenispersoneel doet enkel haar job." En dan het verhaal van de politiekers: "wij, arme stakkers, doen ook maar onze job in een systeem dat we zelf niet gemaakt hebben." We kennen deze verhalen al lang, men probeert alles veel ingewikkelder te maken dan het is en uiteindelijk mag je niemand nog verantwoordelijk noemen voor deze kampen, of het zouden al de gevangenen zelf moeten zijn. Wel, daar wensen wij niet aan mee te doen. En gelukkig zijn er met ons heel wat andere mensen in de straat die krachtdadig de handen wegslaan die voor hun ogen gehouden worden.

Uiteraard zijn de directeurs, de cipiers, en de sociaal-assistenten verantwoordelijk voor het voortbestaan van gevangenissen. En uiteraard delen zij deze verantwoordelijkheid met elke patattenzak in de regering die dagelijks over mensenlevens beslist en daarbij elke flik of rechter die eigenhandig de gevangenissen vult.

Maar er is meer. Eénieder die wat langer naar een gevangenis of gesloten centrum kijkt, ziet dat het gewoonweg een bedrijf geworden is. Een bedrijf dat jobs creëert, dat commercie drijft met andere bedrijven, dat de gevangenen als goedkope werkkrachten laat opdraven, dat de economie nodig heeft en zelf nodig is voor de economie. En daar zijn heel wat mensen, bedrijven, instellingen en centen bij betrokken. De verantwoordelijkheid voor het functioneren van de gevangenissen en gesloten centra ligt dus verspreid. Achter de façades van de kampen, maar ook veel dichterbij. Bij de arbeiders die ze letterlijk aan het bouwen zijn, bij de bedrijven die er geld aan verdienen, bij de instellingen die hun steentje bijdragen aan het beheer ervan. Deze spelers zijn zichtbaar, ze hebben namen en adressen en ze vallen terug te vinden in ieders directe omgeving. Door hen te raken en stokken in de wielen te steken worden zij in hun blootje gezet en wordt het voor hen heel wat moeilijker om hun verantwoordelijkheid onder stoelen of banken te steken. Das en kostuum of zelfs werkplunje kunnen dan geen redding meer bieden en wat overblijft zijn de smerige medewerkers die ze zijn. Daarenboven zijn deze instellingen en bedrijven overal. En dat geeft ieder van ons de kans om de gevangenissen en gesloten centra aan te vallen, waar we ook zijn.

Op onderstaand internetadres kan je praktische informatie vinden over een deel van de personen, instellingen en bedrijven die meewerken aan het beheer van gevangenissen en gesloten centra in België.

blacklistprison.blogspot.com

DAT GAAT SLECHT AFLOPEN...

De onderhandelingen tussen de politieke partijen over de vorming van een nieuwe regering slepen nu al maanden aan. Ook al maken ze allemaal zonder onderscheid deel uit van hetzelfde decor en zijn ze allemaal partners in politics, raken ze het over een aantal zaken niet eens. Langs de andere kant is er alleszins één kwestie waar ze het allemaal al over eens zijn en waar geen spektakel meer rond hoeft opgevoerd te worden: besparingen.

De werkloosheidscijfers in Brussel bereikten ondertussen een historische piek van 21 % van de actieve bevolking. De tienduizenden sans-papiers die legaal gezien ‘niet bestaan’ werden daar uiteraard niet bijgerekend. Maar met statistieken is altijd al alles en zijn tegendeel bewezen. Wij zijn geen sociologen en vertrekken liever vanuit onze dagelijkse ervaringen en onze eigen ideeën. Voor vele mensen, of ze nu regulier werken of in het zwart, of ze nu afhankelijk zijn van de sociale zekerheid of van de zogenaamde ‘informele economie’, is het alsmaar moeilijker aan het worden om de eindjes aan elkaar te knopen. Vijf dagen werken per week volstaat nog amper om de huur betaald te krijgen. Met een werkloosheidsuitkering kan het schoolmateriaal voor de kinderen niet langer bekostigd worden. Terwijl de prijzen stijgen en alsmaar minder mensen een voldoende bron van inkomsten hebben om rond te komen, wreekt de concurrentie zich op allen die de wedren niet aankunnen. Je moet smeken om aan zwartwerk (gemiddeld 5 euro per uur) te komen en je ellebogen gebruiken om andere kandidaten naar achter te duwen. Dat is hoe de sociale werkelijkheid in Brussel en andere steden er momenteel uitziet.

En de politiekers gaan besparen. De uitkeringen verminderen, de arbeidsovereenkomsten versoepelen en flexibiliseren, de taksen verhogen,... En terwijl velen het op hun huid voelen, wordt er nu al naar zondebokken gezocht. De “sans-papiers” die het werk afpakken, de “profiteurs” die maar moeten gaan werken, de “anderen” die ons belazeren. De politiek schetst ons een toekomstbeeld van verdere verarming onder het motto “iedereen moet inspanningen doen om het land draaiende te houden” en hoopt dat we onze woede niet tegen haar richten, maar tegen diegenen die met ons in hetzelfde schuitje zitten.

En voor diegenen die het spelletje niet willen meespelen en zoeken naar manieren om zich te verzetten tegen dit geplande overboord zwieren van een hele hoop armen, staan de vakbonden al klaar met hun pakket van verlammende protesten. Eén keertje gaan betogen in Brussel en dan braaf terug naar huis. Vooral geen wilde stakingen of blokkades van de economische activiteit. Ja hoor, er moet wel gestreden worden, maar dan wel zonder buiten het kader van het sociaal overleg te gaan, zowel in woord als in daad. De vakbonden willen het zo snel mogelijk op een akkoordje gooien met de patroons, om zich dan te wijden aan hun echte roeping: de achterban kalm houden zodat er niet buiten de lijntjes gekleurd wordt. En als het niet de vakbond of een politieke partij is die de woede probeert te kalmeren en te kanaliseren, dan zijn er nog die hele reeks aan religieuze instituten en geboden die de woede willen omvormen tot een smeekgebed aan God of Allah; of tot één of andere heilige en haatdragende oorlog tegen alle anderen.

Hopen op hulp van ‘bovenaf’ en gewoon wat morren betekent ons eigen graf delven. Onze woede laten kanaliseren door de politiek of instituten betekent op voorhand onszelf handboeien omdoen. Wegkwijnen in een zwartgallig cynisme dat er nooit iets zal veranderen is je eigen hand afhakken. De enige manier is een directe strijd te voeren, zonder bemiddeling. Deze strijd moet zich richten tegen het economisch systeem als dusdanig, door te beginnen met de weigering van één van haar fundamenten: de concurrentie en de almacht van het geld. Die weigering is de grond van alle menselijke solidariteit.

---

* Het is niet een kwestie van met miljoenen op straat te komen. Het is niet een kwestie van grote organisaties op te richten om weerwerk te bieden aan de macht. De eerste stap is simpelweg om te vertrekken vanuit onze eigen levens. Overal zijn er mensen die het hoofd niet langer buigen of met woede reageren op een zoveelste aanfluiting van hun leven. Nochtans denken velen dat er geen verbanden zijn, bijvoorbeeld tussen de regelmatig terugkerende rellen in de Brusselse wijken, de opstanden in en de strijd tegen de gesloten centra voor illegalen en de gevangenissen of de enkele wilde stakingen bij bedrijven. Let op, ik beweer niet dat we allemaal dezelfde strijd zijn aan het voeren zonder dat we het zelf beseffen; alsof we allemaal mysterieus met elkaar verbonden zouden zijn. Wat ik wil zeggen, is dat er veel vonken zijn die ons moed zouden moeten geven, die ons uitnodigen om na te denken over wat *wijzelf* willen, die suggereren dat er nog anderen zijn die liever met opgeheven hoofd willen vechten dan zich altijd maar klein te maken. Misschien kunnen we daar beginnen en zo de zoektocht starten naar naar wegen om komaf te maken met deze wereld die uitbuit, opsluit, vernedert en onderdrukt.

Opstanden in Merksplas // In de gevangenis weigeren een 70-tal gevangenen na de wandeling terug te keren naar de cellen. Ze schreeuwen tegen de cipiers en beginnen stenen uit te breken. Ze steken ook een pingpong tafel in brand en vernielen ramen. De aanleiding voor het protest zou de afwezigheid van toiletten in de cellen zijn waardoor de gevangenen hun behoeftes in een emmer moeten doen. Uiteindelijk valt de politie binnen om de opstand neer te slaan. Vandaar moeten de ordetroepen zich naar het gesloten centrum aan de overkant van de straat reppen omdat ook daar rellen zijn uitgebroken. De cipiersvakbond heeft het nadien over een collectieve ontsnappingspoging, de directie over enkele gevangenen die in opstand zijn gekomen. Een advocaat van sans-papiers zegt dat de directie de flikken heeft gebeld om een hongerstaking te breken. Wat alleszins zeker is, is dat er rond die periode twee mensen ontsnapt zijn (en nog altijd op vrije voeten zijn) en dat de politie in de maand september al vier keer het centrum is binnengevallen om onrust de kop in te drukken. De cipiers zijn de dag na de revolte een dag in staking gegaan “tegen de onveiligheid” en de politie heeft op dezelfde moment een sweeping (een soort van grootscheepse huiszoeking) gedaan in de cellen.

Onderstaand pamflet werd aan scholen in het Leuvense uitgedeeld en verstopt tussen de schoolbanken en in de refters. Eind vorig jaar werd vanuit Leuven al opgeroepen tot een scholierenstaking, wat toen een zekere navolging kreeg die door directies allerhande verguisd werd.

KAFTPAPIER, SCHRIFTEN, BALPENNEN EN EEN JERRYCAN NAFT

Na 2 maanden amusement was het dan weer zo ver, al van begin augustus smijten ze ermee naar je kop.
1 september, voor sommigen de eerste keer, voor andere de zoveelste.
1 september, het startsein van de dagelijkse sleur.

Leren is leuk, zeker samen met je vrienden. Maar of dat nu thuishoort in een soort van gevangeniskamp waar je tegen je zin je dagen slijt? Is educatie iets waar je zelf voor kiest? Leer je op school nuttige informatie waar je later zelf iets mee kan doen? Of is het een voorbereiding op de sleur die nog heel je leven terug zal komen?

School lijkt meer op een miniatuurversie van onze maatschappij. Wat je op school leert, zal je nodig hebben om vrij te zijn en een job te doen die je graag doet? Vrij zijn, maar toch heel je leven hard moeten werken? Voor wat? Om in het weekend al je zo mooi verdiende centjes uit te geven om dan opnieuw te kunnen gaan werken?

Op school leren ze ons allemaal hetzelfde; luisteren, zwijgen en binnen de lijntjes lopen. Het lijkt wel alsof het niet meer over algemene kennis gaat maar over het aanleren van discipline. De discipline die ons later helpt vooral niets fout te doen, braaf te gaan werken, kopen, kopen, kopen en tegen ons 65ste van een door de staat beheerde troostprijs langzaam de dood insukkelen.

Zei je daar schoolmoe? Gefrustreerde leerlingen?
Misschien eens het hele plaatje bekijken, en niet denken dat het alleen over school gaat. Daar begint het wel bij, maar of we het nu ook zo moeten laten eindigen?

KLOTEWERELD

Ik zit in een parkje, even uitblazen van de chaos rondom mij. "Heb je een sigaret voor mij"? vraagt ze mij. Ik moet passen. Even later hoor ik een gast roepen. "Jij vuile hoer, roken tijdens de ramadam!". Even later volgt een schreeuw. Ik haast me naar ginder en zie nog hoe twee jongens op het meisje zitten te stampen. Het zicht is irreeël. En toch is het geen uitzondering. Drie andere jongens snellen toe en duwen hen weg, ik begin op de twee te schreeuwen en krijg ook een zondvloed van scheldwoorden over me heen. En dan een zogenaamde verklaring. "Het gaat niet om die sigaret, ze heeft me uitgescholden." Ze had namelijk gezegd dat de jongens haar dan maar in haar gezicht moesten komen uitschelden. Ze was niet op haar mondje gevallen. Maar dat had ze moeten betalen. Want antwoorden, je niet laten onderwerpen en je verdedigen, dat doe je blijkbaar niet.

Met twee jongens en twee meisjes blijven we over. Ze was helemaal overstuur, maar tegelijkertijd bijzonder woedend. We praten nog wat na. Is dit nu puur machisme, of de sociale dwangbuis van religie? Een misselijkmakende mix van beiden waarschijnlijk.

Het doet me goed om haar kracht te voelen, en onze vastberadenheid om ertegen te vechten. Hoe moeilijk dat soms ook is.

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Ontsnapping • In de half-open gevangenis van Marneffe ontsnapt een gevangene. Tijdens het bezoek klimt hij door een raam op de gang en kan zo een wagen bereiken die hem aan het opwachten is. Dit is nu eens wat ze 'prettige samenwerking' noemen.

Jammerende cipiers • De cipiers van het gesloten centrum in Vottem gaan twee uur lang in staking. Ze beklagen zich dat er de afgelopen drie weken aanhoudelijk agressies zijn geweest vanwege de gevangenen tegen het gevangenispersoneel.

Solidariteit in Leuvense gevangenis • Rond middernacht breekt in de centrale gevangenis van Leuven een rel uit wanneer de cipiers een gevangene in de isoleercel proberen steken. De cipiers bellen de politie om hen uit de nood te helpen. Na afloop is er een gewonde aan elke kant van de barricade.

Gevangenisdirectrice gegijzeld • In Lantin probeert een gevangene te ontsnappen door de directrice te gijzelen. Dezelfde man was eerder dit jaar al eens ontsnapt uit het Brusselse justitiepaleis met de hulp van vrienden die gewapend de rechtzaal binnenvielen.

Stokken in de wielen • De bedrijfsleider van een leisteengroeve in Ottré klaagt over de vele brandaanvallen tegen de werfmachines. Het bedrijf diende al 23 klachten in voor beschadigingen en brandstichtingen.

Eindelijk eens een flitspaal die moet betalen • In leuven steekt een man een flitspaal in brand omdat hij eerder op de dag geflitst was en de boete niet kan betalen.

Graffiti op justitiepaleis • In Brussel wordt 'Faut niker het systeem' gespoten op het justitiepaleis.

JOBBESCHRIJVING VAN EEN JOURNALIST

U heeft uw diploma journalistiek behaald. Aan de universiteit of de hogeschool heeft u geleerd om de sociale werkelijkheid te bekijken doorheen de boeken van sociologen, de memoires van de staatsmannen en de retorische handboeken van de manipulatie. U heeft het principe van de democratie doorgrond: terwijl het lijkt alsof de macht bij het volk ligt, heerst in feite het geld en de politiek. U engageert zich om dit bedrog in elk artikel te versterken en uit te bouwen.

U heeft geleerd hoe u mensen bij interviews in de val moet lokken. U registreert het ene cliché na het andere en probeert altijd mensen te verdelen en tegen elkaar op te zetten; u bent de dirigent van de kakafonie der meningen; de grootmeester der platgetrapte paden.

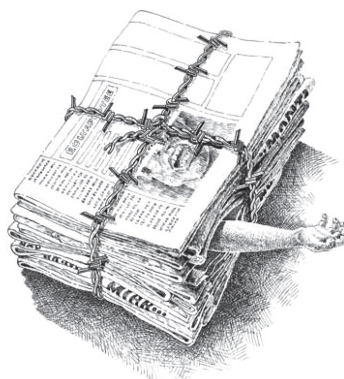
U eert het principe van de neutraliteit, u kiest geen kant. Binnen uw neutraliteit maakt u alle ideeën en alle kwesties tot loutere opinies, zonder gewicht en zonder engagement. In het slechtste geval bedient u zichzelf van een meer linkse of een meer rechtse vorm, maar u verzaakt evenwel aan elk eigen idee, aan elke eigen analyse en pent gewoon de 'werkelijkheid' neer, het is te zeggen, u bent kopiist van de macht.

U weet hoe u een sociaal conflict op zo'n manier kan beschrijven dat niemand er nog aan uit kan. U weet hoe u ervoor kan zorgen dat niemand zich herkent in revoltes. U weet dat u opstandige gevangenen best voorstelt als monsters, relschoppende jongeren als barbaren, sans-papiers als profiteurs, anarchisten die Kapitaal en Staat aanvallen als bloeddorstigen die eender waar een bom zouden kunnen leggen. U beheerst de tactiek van de opdeling en de scheiding.

U weet dat ook doodzwijgen een interessante tactiek is, iets waarover uw vriend de politie u ongetwijfeld veel geleerd heeft. U weet dat het soms beter is om helemaal niets te zeggen over een opstand in een gesloten centrum. U speelt handig in op het feit dat vele mensen denken dat wanneer iets niet in de media komt, het niet bestaat. U verleidt sociale bewegingen ertoe zich aan u te prostitueren en te smeken voor uw genadige vijf lijntjes in de krant.

U beheerst de techniek om schandaal te veroorzaken en de ellende van mensen te gebruiken om de stem van de macht luider te laten weerklinken. Als aasgier cirkelt u om andermans ellende. U kent de kracht van woorden en bent een meester in het vervormen, manipuleren, vervalsen en belachelijk maken van alle sociale strijd. U vergeet nooit wie uw bondgenoten zijn en bent altijd bereid om de politie en de inlichtingendiensten een handje te helpen. U weet dat u uzelf naargelang de situatie kan profileren als 'kritisch journalist' en kleine schandaaltjes aan de kaak kan stellen om het grote schandaal van deze doodse wereld beter te verbergen.

Tot slot bent u ook uitmuntend in uw domheid. U haspelt alles door elkaar, u verwart namen, plaatsen en ideeën, u ontbeert elke reële kennis over datgene waarover u schrijft. U doet soms ingewikkeld en complex opdat uw lezers zich dom zouden voelen. Wanneer u allerlei specialisten en professoren aan het woord laat, weet u dat niemand er nog aan uit zal kunnen en dan schuift u uw eigen achterlijkheid naar voren als het antwoord van de 'gewone' mens. Zo bewijst u niet alleen dat u uw domheid tot uw grootste deugd hebt gemaakt, maar helpt u ook om iedereen dom te houden.

Auto's in de fik • Heel wat auto's, voornamelijk nieuwe - en luxewagens hebben het de laatste weken moeten ontgelden: In Gent wordt brand gesticht aan een Peugeot-garage, in Mons wordt een luxewagen in brand gestoken en in Antwerpen is het een kleine vrachtwagen en een Mercedes die eraan moeten geloven. In een opslagplaats in Doornik worden 24 in beslag genomen wagens in de as gelegd. In Charleroi worden op een domein van een garage 200 autobanden in brand gestoken. In Hazeldonk wordt een vrachtwagen in brand gestoken en ook een oplegger met zeven nieuwe personenwagens gaan in vlammen op. Hetzelfde lot is weggelegd voor een oplegger met nieuwe wagens in Rekkem (aan de Franse grens), en voor een oplegger met gelijkaardige vracht in Marke.

Stakingen • In een metaalbedrijf in Chaudfontaine breken tot tweemaal toe spontane stakingen uit. De eerste staking is een gevolg van algemene ontevredenheid onder de arbeiders. De tweede keer wordt er gestaakt omdat één arbeider ontslagen werd nadat hij door de directie verantwoordelijk werd gesteld voor een brandje in de fabriek. Bij een tegelbedrijf in Lasne breekt een staking uit omdat de baas geen lonen meer heeft uitbetaald sinds juni en dat ook niet meer van plan is. Woedende stakers steken de banden van zijn auto plat.

Hinderlaag • In Molenbeek wordt een politiepatrouille in een hinderlaag gelokt. Een groepje mensen wacht ze op, en gaat ze bij aankomst te lijf met flessen, stenen en molotovcocktails. De Brusselse flikken klagen over "een totaal gebrek aan respect voor het uniform", en "dat het een reflex geworden is om te rebelleren, weg te lopen, te beledigingen of te vechten wanneer mensen geconfronteerd worden met blauw op straat".

Politiewagen aangevallen • Voor een politiecommisariaat in Gent wordt een politiewagen bestookt met een molotovcocktail.

Bank in brand gestoken • In Laken wordt brand gesticht in de selfbanking-ruimte van ING. Het Parket spreekt over zware schade aan het hele gebouw.

Vaak hebben woorden niet voor iedereen dezelfde betekenis, zeker wanneer die woorden verwijzen naar dieperliggende ideeën en overtuigingen. Als vijanden van alle autoriteit interesseert het ons niet om aan elk woord een éénstemmige betekenis te geven en zo een catechismus uit te bouwen. Nochtans bedienen we ons vaak van bepaalde concepten om uiting te geven aan onze ideeën. In deze rubriek zullen we elk nummer een aantal van die concepten toelichten, of beter, belichten met onze ideeën. Van de ideeën die wij anarchistisch noemen.

OMDAT IK HET ZEG!

Wat is autoriteit? Het is een beetje moeilijk om daar in enkele woorden een antwoord op te geven, omdat er zo veel over te zeggen valt. Dit is dan ook niet veel meer dan een aanzet, om erover na te denken, als je dit leest. Omdat we als anarchisten een strijd voeren tegen deze wereld vol onderdrukking, en autoriteit een noodzakelijk ingrediënt is voor onderdrukking. Maar laat me beginnen met het neerschrijven van wat ik bedoel met het woord autoriteit, en dan zien we wel weer verder.

Autoriteit is om te beginnen niet iets dat op zichzelf staat. Het kan alleen bestaan in een relatie, in een hiërarchische relatie waarin iemand boven een ander staat. Er is dan iemand die de gedachten, handelingen en/of gevoelens van anderen bepaalt. Gedachten van hoe je moet zijn en wat je moet denken om goedgekeurd te worden, richtlijnen over welke handelingen toegestaan zijn en welke niet, de manipulatie van gevoelens zoals bijvoorbeeld angst. De maatschappij waarin we leven is opgebouwd uit hiërarchische relaties. Het gaat over relaties waarin ieder een bepaalde sociale rol vervult, bijvoorbeeld de rol van leerkracht en die van leerling. Autoriteit dan is het gezag dat iemand krijgt over anderen door de sociale rol die deze persoon heeft. Het is omdàt de controleur de rol heeft van controleur en het uniform ervan draagt, dat je naar hem moèt luisteren.
Het conflict dat kan ontstaan bij een controle, kan nooit een conflict tussen twee individuen zijn, maar enkel een conflict tussen iemand met een bepaalde sociale rol die zijn autoriteit uitoefent en een persoon waarop de autoriteit uitgeoefend wordt. Dit wil echter niet zeggen dat de controleur geen verantwoordelijkheid draagt voor wat hij doet. Wanneer hij zijn functie als controleur uitoefent en de sociale rol van controleur opneemt, kan hij niet zomaar zeggen: ”Ik doe gewoon mijn job”. Hij dóet niet gewoon controle, hij ìs controleur. Hij oefent niet gewoon een functie uit, hij ìs een functie. Een flik kan niet zeggen dat hij gewoon zijn beroep doet wanneer hij je arresteert. Hij kan geen gebruik maken van de autoriteit die gepaard gaat met zijn functie om dan te zeggen dat hij er niets mee te maken heeft.

Autoriteit bestaat enerzijds zonder al te veel tegenstribbelen, omdat ieder van jongs af aan gekneed wordt om te aanvaarden dat er iemand boven je staat, omdat het hele systeem waarin we leven gebaseerd is op hiërarchie en autoriteit. Maar anderzijds doet het zich met allerhande middelen gelden wanneer iemand ongehoorzaam is; chantage, fysiek geweld, psychologische oorlogsvoering, straffen, opvoeren van emotionele druk,… We kunnen dus niet zeggen dat we gewoon “ongehoorzaam” moeten worden en dat dan alles opgelost is, dat de macht zal verdwijnen en dat we vrij zullen zijn. Als we een ander leven willen, als we vrij willen zijn, dan zullen we ervoor moeten vechten.

Als we denken aan autoriteit, dan denken we misschien in de eerste plaats aan de staat die wetten maakt, de politie die de wetten beschermt, de cipiers die ons opsluiten wanneer we veroordeeld worden door een rechter. De deurwaarder die ons stalkt en ons huis binnendringt, de leerkracht die ons verplicht te zwijgen en stil te zitten, de RVA die ons op de rooster legt, de parkeerwachter die gretig boetes uitdeelt en ga zo maar verder. Er bestaat een hele resem van beroepen die erop gericht zijn mensen te verplichten zich te schikken naar dit systeem. Maar autoriteit en sociale rollen zijn niet enkel verbonden met beroepen. Het komt ook dichter bij huis. Bijvoorbeeld in de familie, waar we de rol hebben van vader, moeder, grote broer, grote zus, kleine broer, kleine zus en deze rol bepaalt hoe we ons moeten gedragen, naar wie we moeten luisteren etc etc. Of bijvoorbeeld in de liefdesrelatie of vriendschapsrelatie, waar druk wordt uitgeoefend en bevelen worden gegeven, in naam van de liefde.

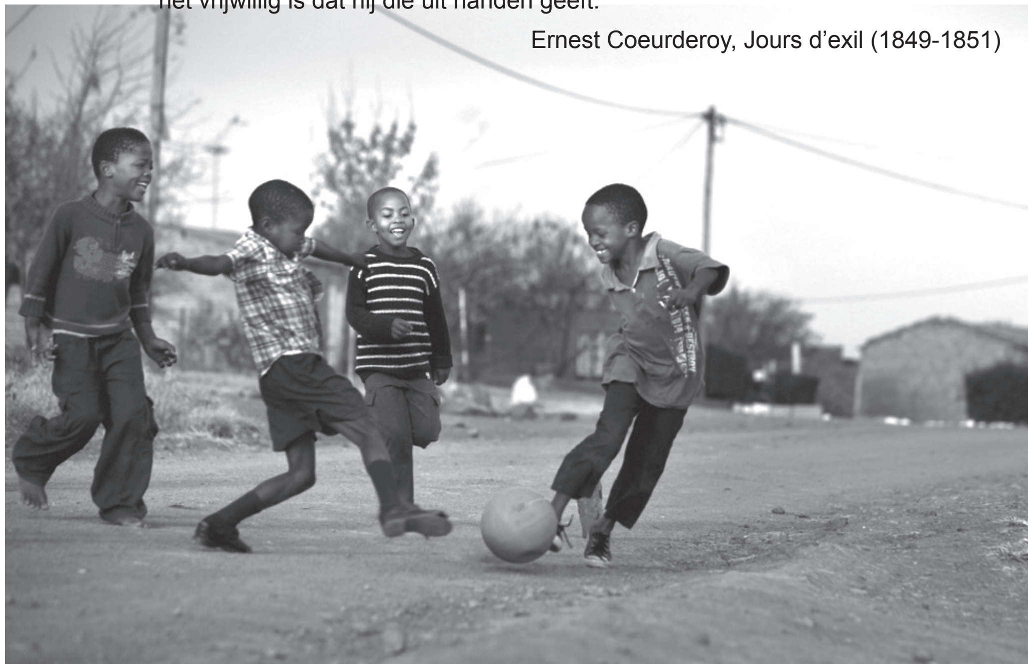
↘ Als we de relaties met degenen die we graag zien laten besmetten door de zieke mechanismen van deze autoritaire wereld, betekent dat dan niet dat het hoogtijd is voor verandering? Als de vaderlijke autoriteit zich in stand houdt door systematisch de kinderen te slaan, als "vriendschappen" berusten op vernedering, als men zijn of haar partner opsluit, wáár zijn we dan mee bézig?
Tijd voor iets anders dus, iets nieuws, iets dat we nog niet kennen, omdat het voorbij gaat aan alles wat deze wereld doet draaien. Waar we soms toch een glimp van opvangen, bijvoorbeeld wanneer leerlingen samenspannen om te staken of gevangenen de cipiers aanvallen.

Er zijn er veel die zeggen dat mensen altijd een leider zullen volgen, dat ze er één nodig hebben of dat we niet kunnen samenleven zonder hiërarchie. Dat iedereen elkaar de kop in zou slaan wanneer er geen wet en orde is. Maar, is het niet zo dat we elkaar vandááq reeds de kop inslaan? Zijn er vandááq geen oorlogen bezig, worden er vandááq geen massa's mensen òpgesloten en vernietigd? De gedachte dat we autoriteit nodig hebben, is een gedachte afkomstig van de macht. Het zijn enkel de machtigen die hun voordeel halen uit zo'n idee. Autoriteit en slaafsheid behoren niet tot de menselijke natuur, zoals velen denken. Er zíjn geen geboren leiders of natuurlijke volgelingen. Autoriteit en slaafsheid zijn levenshoudingen die dagelijks gestimuleerd worden. Autoriteit is geen karaktertrek, maar een gedachtegang, een geloof in de eigen superioriteit ten opzichte van een ander, het geloof dat het normaal en terecht is anderen te commanderen. Alle voorbeelden van mensen die in opstand zijn gekomen, of mensen die de autoriteit die naar hun toe geschoven werd geweigerd hebben tonen aan dat autoriteit en gehoorzaamheid helemaal niets is dat voor altijd vaststaat.

Als anarchisten verafschuwen we deze manier van samenleven die gebaseerd is op hiërarchie en autoriteit, op het uitvoeren van rollen. Omdat deze manier van samenleven de ontwikkeling van het individu versmacht, de vrije ontwikkeling die oprechtheid stimuleert, die leugens, chantage en vuile spelletjes overbodig maakt. De vrije ontwikkeling die een noodzakelijke garantie is voor relaties waarin we onszelf kunnen zijn en anderen zichzelf kunnen laten zijn. Waarin we de nood niet voelen een ander te kleineren, te onderdrukken, uit te zuigen. Waar de conflicten die er zijn, zich afspelen tussen individuen, en niet tussen rollen. Wij vechten voor een wereld zonder sociale rollen en de dwang en autoriteit die ermee gepaard gaan, voor een wereld die de onze is.

« Om de revolutie te voltrekken, als een heet ijzer doorheen deze eeuw, moet maar één ding gedaan worden:
DE AUTORITEIT VERNIETIGEN
Dit voorstel hoeft niet bewezen te worden. Dat ieder zichzelf ondervraagt en zegt of hij vrijwillig of uit dwang verdraagt dat een ander zichzelf tot zijn meester verklaart en daarnaar handelt.
Dat hij zegt of hij niet denkt evenveel waard te zijn als eender wie anders.
Dat hij zegt of hij goesting heeft om voor altijd pausen, keizers, dokters, leraars, rechters, journalisten, politiekers, directeurs, dictators te onderhouden.
Dat hij zegt of hij er niet op rekent daar binnenkort van verlost te zijn.
Dat hij zegt of hij zijn eigen belangen beter begrijpt dan eender wie anders, en of het vrijwillig is dat hij die uit handen geeft.

Ernest Coeurderoy, Jours d'exil (1849-1851)

1 september • In de Handelsschool van Hasselt wordt een brandbom door het raam van het directiesecretariaat gesmeten. In Heverlee wordt op een zondagnamiddag de stedelijke basisschool onder handen genomen. Een raam wordt stuk geslagen, koekjes uit de voorraadkast in de keuken worden opgegeten en verf wordt op muren en materiaal gesmeerd. In een school in Doornik worden enkele uren voor de start van het nieuwe schooljaar de ramen ingesmeten en wordt de elektrische voeding gesaboteerd. Ook aan een school in Keerbergen worden vernielingen aangebracht.

Kerk in de fik • In de kerk van Kachtem wordt (uitgerekend aan de vooravond van de begrafenis van de voorzitter van de kerkfabriek) brand gesticht. De biechtstoel moet er helemaal aan geloven, en ook de glasramen en de lambrisering zijn aangetast. Twee weken eerder kreeg de kerk ook al eens vurige gelovigen over de vloer, toen werd er een bord aan de ingang in brand gestoken.

Openbaar vervoer verstoort • In Anderlecht wordt het metroverkeer even stilgelegd door een papierbrand in een tunnel. De Lijn en de STIB (Brussels bedrijf van metro's, bussen en trams) werken door hun ticket- en identiteitscontroles mee aan het vullen van de gesloten centra.

Nertsenkooien opengezet • In een nertsenkwekerij in Otenhulle zetten onbekenden 300 nertsenkooien open. De nertsen worden gekweekt om hun pels te gebruiken in kleding.

Brand op militair domein • Op het militaire domein van Brustem, Sint-Truiden, brandt een bestelwagen van Marc Tuts, medezaakvoerder van Limburg Regional Airport (LRA), volledig uit. Even later vliegt op hetzelfde domein ook een graafmachine in brand.

Pesters gepest • Tijden verschillende interventies in éénzelfde wijk in Luik worden flikken langs alle kanten bekogeld met allerlei projectielen. Een hele troepenmacht wordt opgetrommeld om de situatie onder controle te houden. Diezelfde nacht wordt het politiecommisariaat aangevallen, de meeste ramen sneuvelen.

UITSPRAAK VAN DE WEEK

In zowel Leuven als Brussel verschenen slogans tegen de gesloten centra aan respectievelijk een werf en het hoofdkantoor van Besix, één van de bedrijven die mee aan het nieuwe gesloten centrum in Steenokkerzeel bouwt.

Een werfleider van Besix deed daarop een opmerkelijke uitspraak: “Wij distantiëren ons van deze slogan. Daarenboven heeft onze werf [in Leuven] niets te maken met onze werf van het gesloten centrum in Steenokkerzeel. Besix doet niet aan politiek.”

Vergeef ons beperkt verstandelijk vermogen, maar wanneer mensen een slogan gaan spuiten tegen een bedrijf dat geld verdient met de opsluiting van illegalen, is het niet echt aan het bedrijf om zich daarvan te “distantiëren”. Wanneer je omwille van je schandelijke praktijken onder vuur genomen wordt, kan je geen ‘afstand nemen’ van de kogels, simpelweg omdat ze niet uit de loop van jouw geweer komen.

Je kan wel, zoals onze brave werfleider deed, proberen weg te duiken voor de kogels. Maar de manier waarop doet er wel enigzins toe. Ons lijkt dat het verband tussen een werf van Besix en de werf van Besix in Steenokkerzeel, nu ja, u raadt het al, Besix is. Het is volslagen absurd om te zeggen dat onze werf niets te maken heeft met onze andere werf.

Tot slot waagde de werfleider een laatste wanhopige duik om aan het spervuur te ontkomen: Besix doet niet aan politiek. Dat verhaaltje hadden we nog al eens gehoord, zoals met die zielige ondernemer van Michiels NV (die mee aan het gesloten centrum in Steenokkerzeel bouwt) daar in Heist-op-den-Berg, die zich na een reeks slogans in de omgeving van zijn bedrijf erover beklaagde “dat hij toch ook zijn boterham moest verdienen”. Maar het gaat wel even over wat meer dan ‘je brood verdienen’; het gaat over de bouw van een gevangenis. En het is een politieke keuze, zowel voor grote bedrijven als voor iedere individuele arbeider, om mee te helpen aan de bouw van gevangenissen.

Je bent eigenlijk een grote lafbek, meneer de werfleider. Het bedrijf waarvoor je werkt is miljarden euro’s waard en toch begin je al te huilen wanneer er een woordje kritiek valt. Het slachtofferrolletje dat je probeert te spelen gaat je niet zo goed af. Want als er al ergens over ‘slachtoffers’ kan gesproken worden, dan zijn het wel de duizenden mensen zonder papieren die opgesloten worden in de kampen die jij bouwt en vandaaruit gedeporteerd worden omdat ze niet over het juiste vodje papier beschikken. En vergeet tenslotte niet dat er veel mensen zijn wiens hart oplaait van vreugde wanneer jouw werven in de fik worden gestoken, en dat de enigen die misschien wat traantjes laten, je vrienden politiekers en collega’s kapitalisten zijn.

agenda

• Dinsdag 28 september vanaf 17u
Aperitief tegen alle grenzen
Een gelegenheid naast andere gelegenheden om van gedachten te wisselen over het gevecht tegen de gesloten centra. De opbrengt van deze aperitief gaat integraal naar de strijd (drukken van pamfletten, affiches etc.)
Acrata, Groot Eilandstraat 32, Brussel

• Woensdag 29 september om 19u
Discussie over de strijd tegen gesloten centra hier en elders
Sinds een tijdje proberen overal in Europa strijden tegen de gesloten centra zich een weg te banen terwijl in deze deportatiekampen de revoltes blijven doorgaan. Nochtans tekenen de perspectieven van deze strijden zich niet altijd even duidelijk af. Hoe een gevecht dat ondanks alles een specifiek vertrekpunt heeft, verbinden met de sociale conflictualiteit en die besmetten met bevrijdende ideeën, methodes en perspectieven? Wij nodigen alle kameraden van hier en elders uit hun ervaringen tijdens deze discussie te delen om te proberen enkele pistes te schetsen die ons zouden toelaten om vooruit te gaan.
Acrata, Groot Eilandstraat 32, Brussel

• Dinsdag 5 & 19 oktober om 19u
Assemblee van strijd tegen de gesloten centra
(elke eerste en derde dinsdag van de maand, om 19u)
Gésu occupé, Dwarsstraat 2, Brussel (Metro Botanique)

• Zaterdag 23 oktober
Benefietavond
Benefietoptredens voor proceskosten van de drie personen opgepakt op een betoging aan de gevangenis van Dendermonde.
Noordscheldeweg 1 (St-Annabos), Antwerpen

• Openingsuren **Acrata** - anarchistische bibliotheek
!!! Uitzonderlijk zijn er van maandag 27/09 tot vrijdag 1/10 elke dag permanenties van 12u tot 14u
Elke dinsdag van 16u tot 19u
Elke donderdag van 17u tot 21u
Elke zaterdag van 14u tot 18u
Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

pour la version francophone:
journalhorsservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact
hors.service@hotmail.com
http://krantbuitendienst.blogspot.com

Steunabonnement
Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling
Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw’s,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.